

ΕΤΟΣ 66ον

4 Μαρτίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 9 (3379)

Η ΔΙΠΛΗ ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ

Ἄν κάποιος ἄρρωστος πάει στὸν γιατρό, καὶ ὁ γιατρός τὸν ὑποδεχθεῖ μὲ τὰ λόγια «σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες», εἶναι φυσικό νά τό θεωρήσει ἐμπαιγμό. Σίγουρα ὁ ἄρρωστος θά σκεφτεῖ: «Μᾶλλον σέ λάθος ἄνθρωπο ἦρθα».

Γιατρός καὶ Θεός

Στή σημερινή ὁμως εὐαγγελική περικοπή βλέπουμε ὅτι αὐτοὶ πού μετέφεραν τὸν παράλυτο ἦταν τόσο σίγουροι ὅτι ἦρθαν στὸν κατάλληλο ἄνθρωπο, ὥστε, ὅταν διαπίστωσαν ὅτι δέν μπορούσαν νά μποῦν λόγῳ συνωστισμοῦ, ἔκαναν τό πρωτάκουστο: Χάλασαν τή στέγη καὶ τὸν κατέβασαν μπροστά στὸν Χριστό ἀπὸ τὰ κεραμίδια.

Προφανῶς, αὐτὴ ἡ πίστη τοὺς ἔκανε νά μὴ θεωρήσουν ἐμπαιγμὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν παράλυτο: «Τέκνον, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες». Καὶ ἔτσι, σέ ἀντίθεση μὲν πρὸς τοὺς σκανδαλισθέντες γραμματεῖς, ἀλλῆλα σέ συμφωνία μὲ ὄλους τοὺς ἀληθινὰ «ζητοῦντας τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ», ἄρχισαν νά καταλαβαίνουν ὅτι ὁ Χριστός στὸν ὁποῖο ἦρθαν, δέν εἶναι μόνο γιατρός σωμάτων, ἀλλῆλα καὶ ψυχῶν. Μπορεῖ νά θεραπεύσει καὶ τίς δύο παραλύσεις, «τὴν διπλὴν πάρεσιν· τὴν μὲν ἀπὸ τῶν ἁμαρτημάτων, τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ σώματος» (ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος). Ἐπομένως, αὐτός ὁ γιατρός δέν εἶναι μόνο ἄνθρωπος ἀλλῆλα καὶ Θεός· ἀφοῦ, ἐκτός ἀπὸ τὴν ὑπερφυσική θεραπεία τῆς σωματικῆς παραλυσίας, δίνει δύο ἀκόμη τεκμήρια τῆς Θεότητάς του: Πρῶτον, τό ὅτι γνωρίζει τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Μόνο ὁ Θεός γνωρίζει τὰ ἐσώτερα τοῦ καθενός. «Σὺ μονώτατος οἶδας τὴν καρδίαν πάντων υἱῶν ἀνθρώπων», λέει ἡ Ἁγία Γραφή (Γ΄ Βασ. 8,39). Καὶ δεύτερον, τό ὅτι μπορεῖ νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ἀφοῦ μόνο ὁ Θεός ἔχει τέτοια ἐξουσία: «Ἐγὼ εἰμι ὁ ἐξαλείφων τὰς ἀνομίας σου καὶ οὐ μὴ μνησθήσομαι», λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας (43,25).

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. β' 1-12)

«Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ· καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας· τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἔστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας· ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Δέν εἶναι ἡ μοναδική φορά πού ὁ Χριστός ἐδειξε ὅτι ἡ παράλυση τοῦ σώματος μπορεῖ νά εἶναι συνέπεια τῆς παράλυσης τῆς ψυχῆς. Μετά τή θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδά, ὅταν τόν ξανασουνάντησε στὸν ναό, τοῦ εἶπε: «Βλέπεis, τώρα ἔγινες καλῶς. Πρόσεξε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νά μὴν ἁμαρτάνεις πιά, γιὰ νά μὴν πάθεις τίποτε χειρότερο» (Ἰω. 5,14).

Ἡ πιό ἐπικίνδυνη ἀρρώστια

Καί μπορεῖ μὲν ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος νά μὴν εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα ἁμαρτιῶν τοῦ ἀσθενοῦντος, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-3), ὅμως ἡ «παραλυσία» τῆς ψυχῆς ὀφείλεται πάντοτε στίς ἁμαρτίες τοῦ ἀνθρώπου. Πρόκειται γιὰ μιὰ παραλυσία, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀκριβῶς μᾶς στερεῖ τὴ δυνατότητα νά «περπατήσουμε» πρὸς τὸν Θεό, ἀποβαίνει θανατηφόρα, ἀφοῦ μπορεῖ νά μᾶς χωρίσει ὀριστικά ἀπὸ Αὐτόν. Ξεκινάει ἀπὸ ραθυμία καὶ συνεχὴ ἀναβλητικότητα γιὰ τὴν ἐργασία τῶν θείων ἐντολῶν καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα καταλήγει στήν πλήρη ἀδιαφορία γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Τὸ ἔλλειος ὅμως τοῦ Θεοῦ «μᾶς καταδιώκει» καὶ συχνὰ παραχωρεῖ θλίψεις γιὰ νά τὸν θυμηθοῦμε. «Ἐν θλίψει, Κύριε, ἐμνήσθην σου· ἐν θλίψει μικρᾷ ἡ παιδεία σου ἡμῖν» (Ἠσ. 26,16). Μόνο πού τὸν θυμόμαστε μόνο ὡς ἰατρό τοῦ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ διαδόθηκε ὅτι βρῖσκεται σέ κάποιο σπίτι. Καὶ ἀμέσως ἐμαζεύθησαν πολλοί, ὥστε νά μὴ τοὺς χωρῆ πλέον οὔτε ὁ χώρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυτε τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται καὶ τοῦ φέρουν ἓνα παραλυτικόν, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσερα πρόσωπα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νά τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφῆρσαν τὴν στέγην, ὅπου εὐρίσκειτο, ἔκαναν ἓνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεββάτι, ὅπου ἦτανε ξαπλωμένος ὁ παραλυτικός. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν τους, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι». Ἐκάθοντο δέ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέπτοντο μέσα τους, «Γιατί λέγει αὐτός βλασφημίας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποιὸς μπορεῖ νά συγχωρῆ ἁμαρτίας παρά μόνον ἓνας, ὁ Θεός;». Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκατάλαβε μέσα του ὅτι αὐτὰ σκέπτονται καὶ τοὺς λέγει, «Γιατί κάνετε τίς σκέψεις αὐτές μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολώτερον νά πῶ εἰς τὸν παραλυτικόν, “Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι” ἢ νά πῶ, “Σῆκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ βάδιζε”; Ἀλλὰ διὰ νά μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νά συγχωρῆ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς» – λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σοῦ λέγω, σῆκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου». Καὶ ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι ἐβῆκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, ὥστε νά ἐκπλαγοῦν ὅλοι καὶ νά δοξάζουν τὸν Θεόν καὶ νά λέγουν, «Ποτέ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀνωτιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

σώματος. Ἡ παραλυσία τῆς ψυχῆς μᾶς κάνει νά βλέπουμε Αὐτὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του σάν ὀμπρέλλα, γιὰ νά προστατευθοῦμε στὸν καιρὸ τῶν θλίψεων, τὴν ὁποία συνήθως κληνουμε καὶ βάζουμε στὴν ἄκρη, μόλις περάσει ἡ «μπόρα».

Ἔτσι ἡ οὐσιαστικὴ παραλυσία μας παραμένει ἀθεράπευτη. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς σπεύδει νά θυμῆσαι στὸν παράλυτο τῆς Καπερναοὺμ, ὅτι πρῶτα ἔχει ἀνάγκη τῆ συχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν του καὶ τῆ θεραπείας του ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ ἔπειτα τῆ θεραπείας τοῦ σώματος.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο ὅτι αὐτὴ τὴν ποιμαντικὴ ἀκοιούθησαν οἱ Ἅγιοι, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶχαν νά ἀντιμετωπίσουν ἀλλόθρησκους ἀσθενεῖς. Ὅταν κάποτε ἓνας Τοῦρκος στὴν Καβάγια τῆς Ἀλβανίας ζήτησε ἀπὸ τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ νά τὸν θεραπεύσει ἀπὸ ἀνίατη ἀρρώστια, ὁ Ἅγιος τοῦ ζήτησε πρῶτα νά τοῦ ὑποσχεθεῖ ὅτι θά σταματήσει νά μεθάει καὶ ὅτι θά δώσει ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχοὺς τὸ ἓνα δέκατο τῆς περιουσίας του. Ἡ «πληρωμὴ» τοῦ Τοῦρκου γιὰ τὴ σωματικὴ του θεραπείας θά ἔπρεπε νά εἶναι ὁ σταθερὸς ἀγώνας του νά θεραπευθεῖ ἀπὸ τὰ πάθη τῆς φιληδονίας καὶ τῆς φιλαργυρίας.

4 Μαρτίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ)
Γρηγορίου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ. Γερασίου ὁσίου
τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ († 475). Παύλου καί Ἰουλιανῆς τῶν μαρτύρων.
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: ζ΄ – Ἀπόστολος: Ἑβρ. α΄ 10 - β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μρ. β΄ 1-12.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Μαρτίου, Γ΄ νηστειῶν (τῆς Σταυροπροσκυνήσεως).
Ἀπόστολος: Ἑβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ν΄ 34 - θ΄ 1.

Θεραπεία μέ αιώνιες διαστάσεις

Ὁ Χριστός δέν ἦρθε στόν κόσμο γιά νά κάνει καλὰ ὄλους τοὺς σωματικά ἀσθενεῖς. Δέν ἦρθε γιά νά μᾶς δώσει μιὰ ἀπλή παράταση τῆς βιολογικῆς μας ζωῆς. Ἦρθε γιά νά μᾶς καθαρῖσει ἀπό τίς ἁμαρτίες μας καί νά μᾶς χαρίσει τήν αἰώνια ζωή, πού δέν ἀπειλεῖται οὔτε ἀπό ἀρρώστια οὔτε ἀπό τόν θάνατο. Καί αὐτή ἡ αἰώνια ζωή, ὅπως μᾶς ἀποκάλυψε ὁ Χριστός στήν ἀρχιερατική του προσευχή, εἶναι νά γνωρίσουμε καί νά πιστέψουμε στόν μόνο ἀληθινό Θεό καί στόν Υἱό του, πού τόν ἔστειλε γιά νά σώσει τόν κόσμο (Ἰω. 17,3).

Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία στήν αὐριανή ἀκοιλουθία τῆς Τριθέκτης (Δευτέρα Γ΄ Νηστειῶν) μᾶς καλεῖ μέ τό τροπᾶριο τῆς προφητείας νά παρακαλέσουμε τόν Χριστό: «Ἐπειδή εἴμαστε ἀσθενεῖς καί παράλητοι ἀπό τίς ἁμαρτίες μας, θεράπευσε τά συντρίμια τῆς ψυχῆς μας, Φιλάνθρωπε Κύριε, ἐσύ πού εἶσαι ὁ γιάτρος τῶν ψυχῶν μας καί γνωρίζεις καλὰ τήν καρδιά μας».

Ἄρχιμ. Β.Λ.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Γένεσις - Ἔξοδος - Λευϊτικόν - Ἀριθμοί - Δευτερονόμιον - Ἰησοῦς
τοῦ Ναυῆ - Κριταί καί Ρούθ - Α΄ Βασιλειῶν - Β΄ Βασιλειῶν - Γ΄ Βασιλειῶν
- Δ΄ Βασιλειῶν (Κείμενο - Μετάφραση - Ἀνάλυση - Σχόλια)

ὑπό Ἱερεμίου Φούντα, Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως,

Ὅμοι. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

• Ἡ ἔκδοση τῆς σειρᾶς συνεχίζεται

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὄρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξι, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr